

И о в к а. — Много ми се хареса, че искамъ да влѣзе въ сборника.

М а р а. — Ний го зачетохме съ Боря, пъкъ нѣмахме врѣме да го дочетемъ, тъй че бихме го слушали въ прѣводъ. Много ми допада тоя писателъ!

И о в к а. — Като дойде Борьо ще го прочетемъ наедно. Гледа я. Но ти какво си тъй смутена, такава отпадналость се изразява по лицето ти?

М а р а. — Съ тѣга. Борьо не отива добръ. Цѣла нощ не е заспивалъ — Страда! Страда, а пъкъ не иска да се издаде; види се не иска да ми причинява скръбъ, а то! Азъ го усѣщамъ; позапитахъ го, а той само ме погледне, па махне ржка.

И о в к а. — Дали не е отъ болки?

М а р а. — Може и да го болятъ очитѣ, но освѣнътъ бошки, азъ виждамъ и душевнитѣ му терзания. Продадохъ му всички картини — — Ако „Слѣпеца“ бѣ свършенъ и тия незацапани и тѣ шѣха да идатъ — — Отъ въпроситѣ що ми задава, вижда се че той се измѣчва и — — Замисля се. И чудно! — Страшно разорително му подѣйствува тая бѣлѣжка за неговото „Възкресение“. Тѣжки да не бѣше донасянъ тоя вѣстникъ! Отъ гдѣ се намѣри тогава доктора? — Не стига това, но и Жельо донесе броя отъ списанието на художницитѣ — и тамъ тъй го дърпатъ — —

И о в к а. — Той пакъ щѣше да ги чете, защото толкова вѣстници писаха по изложбата.

М а р а. — Като че и самъ той намира нѣщо вѣрно. Азъ го наблюдавахъ, когато довършваше портретитѣ прѣдъ секвестра — — такава нервность — не е било. Види се неможе да прѣдаде извѣстни тънкости, които досѣща и туку чупи четкитѣ; хвърля палитрата; пухти! — — Ахъ! то бѣше мжчително. Пристава дойде — —

И о в к а. — И баба Нейка не се вразуми да дадеше поне половината, ами измжчи сина си. Отъ тогава вече очитѣ му се съвсѣмъ влошиха. Помнишъ ли на другия день, доктора тъй се разсърди!